

σθε μετὰ τῆς ἰδίας ζέσεως καὶ τῶν ἰδίων ἀμφότεροι ἐλπίδων, διὰ τὸ ἀριστεῖον τῆς ζωγραφικῆς;

— Εἰς τοῦτο θέλω ἀποκριθῆ διὰ τῶν ἔργων μου ἄς θεωρῶσιν τὴν εἰκόνας μου, δὲν θέλουν εὐρεῖ τὴν μηδαμινότητα ἐκείνην τῆς ἀξίας, ἥτις μόνη γεννᾷ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ φόνου· ἐκεῖνος μόνος, ὅστις δὲν δύναται νὰ γενῆ ἄλλο τι, γίνεται δολοφόνος· ὁ μέτριος ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἄλλον τρόπον νὰ ὑψωθῆ παρὰ νὰ καταστρέψῃ ὅ,τι ἐγείρεται περὶ αὐτόν· ὁ καλλιτέχνης, ὅστις ἔχει ἐκ φύσεως τὸ πῦρ τοῦ πνεύματος καὶ τὴν δύναμιν τοῦ βραχίονος, διὰ νὰ καταβάλλῃ τοὺς ἀντιπάλους του, ἔχει τρόπον εὐκολώτερον ἀντὶ νὰ τοὺς φονεύσῃ, ἐργάζεται.

Ἡ ἀλήθεια, ἡ διαλάμπουσα εἰς τὴν εὐγενῆ ταύτην ἀποκρίσιν προσέβαλε τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντων.

— Ὅ,τι λέγετε εἶναι ὀρθόν, ἐπανελάβεν ὁ ἀνακριτῆς, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον ἀπαιτεῖ ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἀθωότητός Σας θετικότεραν. Ὁ φόνος ἐπράχθη εἰς τὰς 5 1)2 ὥρας Π. Μ. καὶ τοῦτο ἀπεδείχθη διὰ τῶν ἀκουσθεισῶν εἰς τὴν γείτονα οἰκίαν κραυγῶν. Ποὺ εἶθε τὴν στιγμὴν ἐκείνην;

— Εἰς τὸν κῆπον τοῦ Κερσεμεκοῦ.

— Εἰς τοιαύτην πρωϊνὴν ὥραν, ποῖον αἴτιον ἤδυνῆθι νὰ σὰ; φέρῃ ἐκεῖ;

Ὁ Ἰωσήφ Βιέν ἐχαμῆλωσε τὴν κεφαλὴν σιωπῶν· ἡ ἐρώτησις αὕτη καίτοι ἐπαναληφθεῖσα οὐδεμιᾶς εὐτυχὲν ἀπαντήσασκεν. Ψιθυριστὸς ἀποδοκιμασίας ἠγέρθη εἰς τὴν οὐχὴ γυρῖν· ὁ ἀνακριτῆς, τοῦ ὁποίου αἱ εὐνοῖαι καὶ διαθέσεις ἀπεδείχθησαν ἀνωφελεῖς διὰ τῆς ἐπιβραυτικῆς ταύτης περιστάσεως, διέταξε νὰ ὀδηγηθῆ ὁ κατηγορούμενος εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἀπεζύρθη.

Τότε ἀνὴρ τις κεκαλυμμένος διὰ μοναχικῆς καλύπτρας ἐπῆν μετὰ τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ εὐρισκομένων ἐστὶ ἀνθρώπων. Ἐραίνετο φθάσας ἐν σπουδῇ· ἐζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἀνακριτῆν, δεικνύων τὴν λύπην του διότι δὲν τὸν εὕρισκε· καὶ ἰδὼν τὸν Ἰωσήφ Βιέν ἀπομακρυνόμενον σχεδὸν μετὰ τῶν ἀπαγόντων αὐτόν φυλάκων, παρετήρησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐνεργηθῆ ἔρευνα ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου καὶ τὰ εὐρεθησόμενα ἐπ' αὐτοῦ ἀντικείμενα νὰ παρακατατεθῶσιν εἰς τὸ δικαστήριον ὡς δυνάμενα νὰ παρέξωσιν ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς.

— Πάλιν ἐντὺ, καλόγηρε τοῦ ἄδου! ἀνέκραξεν ὁ ζωγράφος, βλέπων ὅτι εἰς τὸν ἄγνωστον αὐτόν διώκτην ὄφειλε τὴν νέαν ὕβριν, ἥτις ἐμελλε νὰ τῷ γίνῃ.

Ἐπειδὴ δὲ πραγματικῶς ἡ διατύπωσις, τὴν ὁποίαν ὁ φραγκισκανὸς ὑπέμνησεν, ἔπρεπε νὰ ἐκπληρωθῆ, ἀφῆρξαν πᾶν ὅ,τι εὐρέθη ἐπὶ τοῦ Ἰωσήφ Βιέν καὶ παρέδωκαν ὅλα εἰς τὸν δικαστικὸν γραμματεῖα. Ἐπειτα ὁ κρατούμενος ἀπῆχθη εἰς τὰς φυλακάς.

Διήλθεν ἐκεῖ, σφοδρῶς ἔχων ψυχικοὺς πόνους, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· ὁ ἐκ τῆς γυναικὸς τὴν ὁποίαν ἠγάπα σκληρὸς χωρισμὸς, ἡ στέρησις τοῦ πιστοῦ του συμπαθτοῦ, ἡ σκηνογραφία μιᾶς δικῆς ἀτιμωτικῆς, ὅλα ταῦτα τὰ χαλύβδινα βέλη ἐβυθίζοντο συγχρόνως ἐπ' αὐτοῦ καὶ διετρίχον τὸ στήθος του διὰ μυρίων πληγῶν. Ἐνα μόνον εἶχε τρόπον σωτηρίας· νὰ λύσῃ τουτέστι τὴν σιωπὴν, ἥτις μόνη διεγείρει δικαίαν κατ'

αὐτοῦ ὑπονοίας, νὰ δημοσιεύσῃ τὸ αἴτιον, ὅπως ἔπρεπε κατὰ τοιαύτην ἐθωρινὴν ὥραν εἰς ἔρημον μὴ στα περίπατον· ἀλλὰ διὰ νὰ καταστήσῃ πιστὴν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐρωτικῆς ταύτης συνέντευξίν· ἔπρεπε νὰ ὀνομάσῃ ἐκείνην, ἥτις ἦτο τὸ ἀντικείμενον καὶ ἡ φυλακὴ, ἡ ἀτιμία, ὁ θάνατος, οὐδὲν τοῦτο ἠδύνατο νὰ τὸν ὠθήσῃ εἰς τὴν αἰσχρὰν ταύτην.

— Ὡ! ὄχι Μαρία, ἔλεγεν, ἀναπαύθητι ἐν εἰρήνῃ οὐδέποτε θέλει μολύνει τὸν τόσῳ καθαρὸν ἐρωτικὴν μία ἀπρητῆς δημοσιότης. Ἐπιθυμῶμεν νὰ διηγηθῶσιν σοὶ ὀποκρύψω μάλιστα ὅ,τι θὰ ὑποφέρω διὰ σέ, ὅποτε μία προσβολὴ τῶν πόνων, τοὺς ὁποίους ὑποφέρω, νὰ μὴ θραύσῃ τὴν τόσῳ τρυφερὰν ψυχὴν σου· νὰ σβύσῃ τὴν χαρίεσσαν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν σου καὶ νὰ ἀφανίσῃ τὸ γλυκὺ σου μειδίαμα.

Παρὰ τοῖς ἐρώσιν ὅταν μεγαλοπρεπῆς ἀκούσῃ κραυγὴ τῆς καρδίας, πάντοτε σχεδὸν ἀμέσως ἀποκρίνεται φωνὴ αὐτῆς ἀνταξία. Ἐνῶ ὁ φυλακιστὴς ἐμονολόγει οὕτω, θήματα ἐλαφρότερα τῆς ἀδρας κούσθησαν ὑπὸ τὸν θόλον τοῦ διαδρόμου· ἡ θύρῃ ἠμύγη μικρὸν θορυβῶσα, γυνὴ κεκαλυμμένη ἐμμανδύου ἀπέθηκε βαλάντιον εἰς τὴν χεῖρα τοῦ κληδούχου, καὶ εἰσέδυσσε ταχύδρομος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς φυλακῆς.

— Σκληρὴ! εἶπεν αὕτη εἰς τὸν φυλακισμένον, ἔτις τὴν ἐσφιγγεν ἤδη ἐπὶ τῆς καρδίας του μὲ κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς, σκληρὰ φίλε, ἤξευρες ὅτι ἡ νάμην νὰ σὲ σώσω λέγουσα εἰς τοὺς δικαστὰς τὴν αὐτὴν ὥραν, καθ' ἣν τὸν κατηγορεῖτε, ὅτι τέλεσε τὸ ἐγκλημα, ἦτο μακρὸν τοῦ ἀποτραπῆν τούτου τόπου, πλησίον ἐμοῦ, ἥτις τὸν ἀγαπᾷ τὸν ἐκάλισα. . . » Τὸ ἤξευρες καὶ δὲ, ἠβέλησεν!

Ἐκῆθησαν ἀμφότεροι ἐνηγκαλισμένοι ἐπὶ ἀγρυπνίᾳ στρώματος· αἱ χρυσαὶ τοῦ δόντος ἡλίου ἀντίκειντο εἰσερχόμεναι διὰ τοῦ παραθύρου, διήρχοντο ὀριζῶντις τὴν ἔρημον· ἐνδύρῳν φυλακὴν καὶ δι' ἀμύθητον ἐκλείποντος φωτός, ἐλάμπρυνον τὸ ὄχρον καὶ στυγερὸν κινημένον ὑπὸ τοῦ ἐρωτος πρόσωπον τοῦ εὐτυχοῦς φυλακισμένου, καὶ τὴν ὠραίαν ὄψιν τῆς φίλης τοῦ ζωγράφου χρωματισμένην ὑπὸ τῆς ζέσεως τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς περιπαθοῦς ἀφωσιώσεως.

— Ὡ! Μαρία! Μαρία! τί τολμᾷς νὰ συλλογισθῆς! νὰ ὁμολογήσω ἐνώπιον πάντων τὴν παρὰ σοὶ ὄρισθῆσαν ἐρωτικὴν ταύτην συνέντευξιν! Ἀλλὰ τί γένος σου, τὸ ὄνομά σου, ἡ αἰσογένειά σου! . . . Ὁ ἀτιμασθῆς καὶ θὰ ἀπωλέσῃς τὴν εὐτυχίαν σου.

— Τὴν εὐτυχίαν μου! καὶ πιστεύεις ὅτι ἐνδυνῶ νὰ γνωρίσω πλέον τοιαύτην, ἐάν σὲ ἀπωλέσω; Ἡμῖν εἰς Βερσαλίαν, ἀρ' ἤς ἡμέρας σὲ ἐγκαταλείψω εἰς Κεραμεικόν. Μόλις σήμερον ἡ φήμη τῆς φυλακιστέως σου καὶ ἡ παρακολουθήσασα αὐτὴν δικαστικὴ ἀνάκρισις ἐφθασεν εἰς τὸ φρούριον ἡμῶν· εἰς τὴν συναναστροφὴν τῆς Βασιλείσεως καὶ χωρὶς νὰ λάβω καιρὸν ν' ἀφήσω τὸ ἔνδυμα τοῦτο τῆς ἐθιμοσασίας, ἐβρίβην εἰς ὄψημά τι καὶ ἐτραῖσα. . . Ἡθελον ὑπάγει ἤδη νὰ ὁμολογήσω τὰ πάντα εἰς τὸν ἀνακριτῆν, ἐάν ἡ μεγαλύτερά μου βία δὲν ἦτο νὰ σὲ εἶπω ὅτι ἐσώθη.

— Ὅχι! ὄχι! ὄχι μὲ τὸν τρόπον αὐτόν· ἀλλ' ἤδη